

การคิดนอกกรอบ!!!

นำเสนอเมื่อ : 3 ก.ค. 2552

การคิดนอกกรอบ

การคิดนอกกรอบที่น่าสนใจก็มีอยู่หลายเรื่อง อาทิเช่น
การเปลี่ยนมุมมองเพื่อหาทางแก้ไขปัญหาใหม่ เทคนิคการกระโดดสูง
การประกวดแคมเปญของยาสีฟันเพื่อเพิ่มยอดขาย
การแก้ไขปัญหาพื้นที่สำนักงานไม่เพียงพอกับจำนวนพนักงานของ [บริษัทปูนซีเมนต์ไทย](#)

มาไล่เรื่องกันดูนะครับ

ขอยกเรื่อง "การเปลี่ยนมุมมองปัญหาเพื่อหาทางแก้ไขปัญหาใหม่"
เอาไว้อ่านสุดนะครับ

มาเริ่มจากเรื่อง "เทคนิคการกระโดดสูง" กันก่อน

สมัยตะกอนโน้น จะโดดสูงข้ามเส้นบอกระดับความสูงกันแบบคว่ำหน้า
ลองนึกภาพตามไปนะครับ ไม่ว่าหญิงหรือชายจะมีอุปสรรคต่อการกระโดดสูง นั่นคือ
หญิงจะมีอุปสรรคที่ท่อนบน ส่วนชายจะมีส่วนเกินท่อนล่าง(กลางตัว) เออ..
อวัยวะอันที่ทานคิดนั้นแหละ เป็นอุปสรรคต่อการกระโดดสูง

วิธีคิดนอกกรอบเดิมๆ ก็คือ เปลี่ยนเป็นท่า "หงายหลังกระโดดสูง"
ซึ่งก็ได้รับความนิยมต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันนี้



การแข่งขันกีฬาโอลิมปิกที่เม็กซิโก เมื่อปี 1968
นักกีฬากระโดดสูงชาวอเมริกันกระโดดด้วยวิธีที่เรียกว่า Western Roll
โดยวิ่งพุ่งหน้าหาบาร์แล้วกระโดดข้าม ณ
ตำแหน่งสูงสุดวางของนักกีฬาจะชนานกับบาร์

มีนักกรีฑาคนหนึ่ง
อาจด้วยความรู้ในศาสตร์การกรีฑาอันน้อยนิดของเขา
เขากระโดดด้วยวิธีการหันหลังให้กับบาร์
และทำสถิติโลกในขณะนั้นด้วยความสูง 7 ฟุตกับอีก 4 นิ้วครึ่ง ชายคนนี้ชื่อ
[Dick Fosbury](#) และวิธีการกระโดดนี้กลายเป็นที่รู้จักกันในนามว่า [Fosbury flop](#)
และยังใช้กันมาจนถึงปัจจุบันนี้

Reference and Thanks :

<http://surat95.exteen.com/20070205/entry> |

http://en.wikipedia.org/wiki/Dick_Fosbury |

http://en.wikipedia.org/wiki/Fosbury_Flop

เรื่องที่สอง "การประกวดแคมเปญของยาสีฟันเพื่อเพิ่มยอดขาย"
มีบริษัทยาสีฟันแห่งหนึ่ง
ให้พนักงานคิดแคมเปญเข้าประกวดชิงรางวัลที่สามารถนำไปกระตุ้นยอดขายได้
และแคมเปญที่ส่งเขามาทั้งหมดมีทุกรูปแบบ
ตั้งแต่ออกแบบหลอดยาสีฟันให้สวยงาม ลดราคา แจกถ้วยจานช้อน
แจกแปรงสีฟัน โหมโฆษณา สร้างเว็บ ฯลฯ

แคมเปญที่ยกตัวอย่างในข้างต้น ผมไม่เอง
เพราะว่าไม่เคยเห็นเอกสารประกอบ เดว่าน่าจะมีแคมเปญแบบต่างๆ
ไปแบบนี้แหละ

เมื่อประกาศผลการประกวดแคมเปญยอดเยี่ยม เป็นแคมเปญเล็กๆ
ที่คิดนอกกรอบ แค "ขยายรูของหลอดยาสีฟันให้ใหญ่ขึ้น" นอกนั้นคงเดิม
เมื่อรู้ใหญ่ยาสีฟันก็ออกเยอะ ก็จะขายได้เยอะขึ้น
แถมยังต้นทุนต่ำแต่กำไรสูงโดนใจคณะกรรมการตัดสินเป็นอย่างดี



หมายเหตุ : ไม่สามารถค้นได้ว่า
บริษัทยาสีฟันใหญ่ที่จัดใหญ่มีการประกวดแคมเปญของพนักงานแบบนี้
ครับ ถาหากท่านผู้อ่านท่านใดทราบก็ช่วยกระซิบบอกกันด้วยนะครับ

เรื่องที่สาม

"การแก้ไขปัญหาพื้นที่สำนักงานไม่เพียงพอกับจำนวนพนักงาน"
สมัยหนึ่งเมื่อนานมาแล้วปุนใหญ่มีปัญหาสถานที่คับแคบ
เนื่องจากพนักงานเยอะ
เลยร้องขอผู้บริหารให้สร้างตึกใหม่ซึ่งจะต้องใช้งบประมาณอีกมาก

ผู้บริหารจึงให้แนวคิด (และนำไปปฏิบัติจริง) ว่า
ควรคิดนอกกรอบเดิมที่เคยคิดกันมา ปัญหาสถานที่แออัด แค่เพียง
"ลดขนาดโต๊ะทำงาน" ก็สามารถแก้ไขปัญหานี้ได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องสร้างตึกใหม่



หมายเหตุ : ผู้บริหาร [บริษัทปูนซีเมนต์](#) ที่กล่าวถึงนี้คือ ท่าน ชุมพล
ณ ลำเลียง

เรื่องสุดท้าย "การคิดนอกกรอบ เพื่อเปลี่ยนวิธีมองปัญหาใหม่"

ปัญหาที่หนักอกหนักใจของหลายๆ คน นั้นมีสาระพัด หลายรูปแบบ
แก้ได้เองมั่ง แก้ไม่ได้มั่ง และปกติเราจะใช้แนวทางแก้ไขปัญหาแบบเดิมๆ
แบบสูตรสำเร็จที่บอกต่อกันมาหรือจากประสบการณ์

แต่การคิดแบบนอกกรอบนั้น ให้เปลี่ยนแนวความคิดซะใหม่
โดยให้คิดว่าปัญหานั้นเป็นเหมือน "วัตถุ" ให้ลองยืมมองหลายๆ ดาน
จะดานซ้ายขวาหน้าหลังหรือบนล่าง ก็ตามสะดวก

ลองย้ายไปดูด้วยมุมมองของคนอื่นบ้างสิ

การมองปัญหาด้วยมุมมองที่เปลี่ยนไป จะทำให้เกิดความคิดใหม่
ทำให้มีทางเลือกใหม่ในการแก้ไขปัญหา
ปัญหาที่ตัวเองมองว่ามันหนักซะจนโลกจะแตกตายเป็น อกหัก
เกรตุนอย สอบไม่ติด โดนไล่ออกจากงานประจำ
พบว่า เป็นโรคร้ายแรงรักษาไม่หาย ฯลฯ
ที่เรา รู้สึกว่ามันหนักจะเป็นจะตายเสียให้ได้ ก็เพราะว่า
เรามองด้วยมุมมองของเรา

มาดูปัญหายอดฮิตในบ้านเมืองเราตอนนี้
ปัญหาด้านเศรษฐกิจที่เรา กำลังเผชิญในปีนี้ (2552) กำลังถึงจุดที่เรียกว่า
"วิกฤต" ผู้คนจะรู้สึกกันว่าได้รับความเดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้า
หากคิดกันแบบเต็ม รอให้รัฐบาลมาช่วยแก้ไขปัญหา
หรือรอให้ปัญหามันคลี่คลายเมื่อถึงเวลา

แล้วก็มานั่งกลุ่มปวดหัวว่าตอนนี้ "ปัญหาที่เจอมันหนักเหลือเกิน"

คิดวนเวียนกันอยู่แบบนี้ด้วยความทุกข์ระทม เศร้าหมองหม่น
บรรยากาศอึมครึม เครียดกันไปทั้งบ้านทั้งเมือง

แล้วทำไมถึงไม่มองปัญหานี้ในมุมมองอื่นบ้าง?
ทำไมไม่เปลี่ยนมุมมองไปเป็นคนอื่น แล้วมองย้อนกลับมาดูตัวเราเอง?

ยกตัวอย่างเช่น

มองด้วยมุมมองของ "ขอทานอินเดีย"
ผมเคยอ่านหนังสือเล่มไหนก็ไม่รู้จำไม่ได้ เคยบอกว่า มีขอทานใน
[ประเทศไทย](#) เยอะมาก มีขยับไปหมด มีรายได้เฉลี่ยอยู่แค่วันละ 10-20
บาทไทยเท่านั้น (ถ้าผมจำมาถูกนะ)

ถ้าหากเป็นเราคงตายด้วยความหิวโซ่ไปตั้งแต่เดือนแรกแล้วมั้ง?
เปลืองๆ จะอยู่ได้แค่อาทิตย์เดียวชะด้วยซ้ำ

ตานี้หากเราอยู่ในฐานะ "ขอทานอินเดียว"
มองย้อนกลับมาดูตัวเราในวันนี้

อ่าว... สุขสบายถึงขนาดนี้แล้ว ยังมีความทุกข์อีก разве?
อินี้ฉานเดินขอเงินทั้งวัน เห็ดเห่น้อยสายตัวแทบขาด อินี้ฉานได้แค่อะลิตบั้งเอง
อินี้ฉานไม่เคยซื้อเสื้อผ้ามาสองสามปีแล้วต้องใส่กลางวันกลางคืนถอดซัก
อินี้ฉานมีลูกแต่ไม่ได้เรียนหนังสือหรือกเพราะไม่มีเงินส่งเรียน
อินี้ฉานไม่มีเงินไม่มีบ้านไม่มีรถ ไม่มีอนาคต

แต่... อินี้ฉานยังดีกว่าชาว [เอธิโอเปีย](#) นะ ที่นั่น Һ้ายังไม่มีจะกินเลย!!

